

rovata is, melynek
mes-keblü kis olvasói
és szükölködőnek

Kis Lap« ezentul
ügyes, szorgalmas

almakat

gzzödő évben mint-
rült kiosztásra s
fog a jutalmak
fejtörő rejtvények-
m-könyv kerül ki-

ízát

ommal, évközben
végén a legszor-
tók jutalmazása.
ezentul is kéthe-

léklet

ni. Az uj kötet
előfizető részére
ujévi ajándék

bácsi kis hivei,
ljes számban a
égieket, ujakat

rgó bácsi.

előfizetőit, szí-
t mielőbb be-
étküldése fenn

ési ára:

- ... 1 **frt**
- ... 2 ..
- ... 4 ..

übben postai
adó-hivatalá-
ek tere 3. sz.,

adó-hivatala.

athenaum-épület.
pesten.

ORSOLYA. (Lásd a 425. lapon.)

LI. köt. 26. szám. Ára negyed évre 1 **frt**. Egyes szám ára 12 **kr**. 1896. december 27-én.
Megjelen **minden vasárnap** 16 oldalon.

ILUSKAÉK KARÁCSONYFÁJA.

— Karácsonyi elbeszélés. —

(Képekkel a 406., 407., 414—415. lapokon.)

LÁTOD Iluska, ott van ám valami, ami pompás volna nekünk Karácsonyra! Az már aztán nagy-szerű karácsonyfa volna!

A hat éves Iluska nem látott egyebet a csupasz kőfal-kerítésnél, melynek a tövében álldogált. A kőfal nem volt ugyan nagyon magas, de bizony Zoltán sem látott volna be a kerítés tulsó oldalán elterülő nagy kertbe, ha egy nagy kőrakás nincs ott a fal tövében. Erre kapaszkodott föl egy nézegetett be.

— De szeretném látni! sóhajtott lenn Iluska.

— Megállj csak, mindjárt meglátod.

Zoltán leugrott a kőrakásról, karjaiba fogta hugoskáját és föltette a kőrakásra.

— Most sem látok semmit, sóhajta ez elégedetlenül.

— Ó, te csöppség! Miért nem iparkodol szorgalmasabban, hogy nagyobbra nőjj? Ne búsulj no, mindjárt segíték a bajodon.

A körülbelül tizenkét éves, izmos fiu újra fönn termett a kőrakáson, ölbe kapta a kicsikét és magasra tartotta, úgy, hogy jól beláthatott a kertbe. Kevés látni való volt ott: téli kopárságban, hóval boritva terült el a kert; ámde a faltól nem messze mégis üde, zöld facsoport tünt szembe.

— Látod ezt a kis fenyőfa-ligetet? Tel-nék onnan bőven karácsonyfa, de még milyen! Még Budapesten sem volt szebb karácsonyfánk. Az ilyet már aztán érde-mes volna fölékesíteni.

— De kár, hogy nem lesz!

— Persze, hogy kár!

— És mit gondolsz Zolti, nem is látogat el hozzánk a Jézuska, ha nem lesz karácsonyfánk?

— Dehogyan nem! A Jézuska bizonyosan tudja, hogy itt ezen az alföldi síkságon csak fűzfa meg akácfa terem, apácska pedig nem olyan gazdag ember, hogy meszsziről hozasson. Elég, ha . . . no, elég költsége van ilyenkor amugy is.

A kicsike azonban nem nyugodott bele.

— De mikor itt a kertben elég karácsonyfának való van . . .

— Csak hogy az nem a mienk, nem is eladó, mert gazdag ur ennek a kertnek a gazdája.

— Hát kérjünk tőle!

Zoltán nagyot nevetett.

— Próbáld csak meg! Én ugyan nem teszem! Azt hiszem, mindjárt leharapná az orromat.

— Jaj, te!

— No, ne féltsd az orromat, nem állok ám oda az öreg ur elé. Fél esztendeje, hogy ebben a faluban lakunk, de még nem láttam, hogy valaki szóba mert volna állani vele.

— De miért? Ugy-e rossz ember, bánt mindenkit.

— No, no, azt nem mondtam kicsikém, nem is mondom, felelt Zoltán elkomorlyodva. Az igazat megvallva, nem tudok én róla semmi rosszat, épp csak hogy olyan nagyon harapós, mogorva a képe és nem áll szóba senkivel. De azért nagyon jó ember lehet.

— Ha jó ember, akkor én nem is félek tőle.

— Nem? No, ha olyan vitéz kis leány vagy, hát mindjárt be is bizonyíthatod. Nézd, épp ott jön, ni!

Ezalatt már szálltak a kőrakásról és lassacskán haza felé ballagtak. Szemközt pedig egy ősz haju, ősz szakálu öreg ur jött, lassan lépegetve, botjára erősen rátámaszkodva. Igen előkelő megjelenésű férfi volt, de arca komor, tekintete szomorú, bár egyuttal szurós és büszke is. Biz' azt csöppet sem lehetett csodálni, ha nem egykönnyen vállalkozott rá valaki, hogy megszólítsa.

A kis Iluska azonban nem vizsgálgatta olyan nagyon, hogy az öreg urnak milyen az ábrázatja, milyen a pillantása. Neki most csak egy nagy gondja volt: közeledik a Karácsony és nincs karácsonyfa, amelyre és amely alá a Jézuska elhelyezze az ajándékait. Még bizony rossz néven veszi, ha nem készülnek méltó fogadására. Ezen a bajon pedig az öreg ur segíthet, ha a kertjéből egy szép fenyőfácskát ad.

— Meg is kérem, hogy adjon, szólt a kicsike bátor, ártatlan bizalommal. Mért ne adna, ha sok van neki? Én is adnék neki.

És kiragadva a kezét Zoltánnak a kezéből, apró lábacskáival szapora futásnak eredt. Az öreg ur ugyancsak meglepődve állt meg, amint a piros-pozsgás képű, mosolygós szemű leányka egyszerre csak oda toppant eléje és minden félelem nélkül, de nagyon illedelmesen megszólalt:

— Kedves bácsi, ugy-e nem haragszik, ha szépen megkérem, adjon nekünk egy karácsonyfát?

— Micsodát? Karácsonyfát?

— Igenis! Várjuk a Jézuskát, de nincs hozzá való fácskánk . . . és Zolti azt mondja, hogy itt a kertben van sek.

— Ugy? Zolti azt mondja? szolt az öreg ur, akaratlanul is elmosolyodva kissé. És ki az a leleményes Zolti ur?

— Ó, még nem ur, még csak gimnazista. Most itthon van a karácsonyi ünnepre... ő a legöregebb testvérem.

— Hm! És te ki vagy?

— Én? Hát az Iluska!

A kicsike olyan hangon mondta ezt, mint ha csodálkoznék, hogy az öreg ur nem tudja. Mert hát ki is lehetne ő más mint Iluska? Hát van még más Iluska is?

Igenis, van, van sok... és a sok közül egynek a képe, emléke hirtelen föltűnt az öreg ur lelkében... Már oly rég látta, több mint esztendeje... Éppen akkora lehet, mint ez a kis bohó leányka, aki most oly ártatlan bizalommal várja a feleletet...

Az öreg ur arcán olyan bánatos kifejezés ömlött végig, hogy a kis leány szinte csodálkozni kezdett; de ez csak egy pillanatig tartott, mert az öreg ur a következő perczben már megszólalt, még pedig éppen nem haragosan:

— És az a te jeles Zolti bátyád honnan tudja, hogy az én kertemben sok az olyan fáska, amilyenre nektek szükségetek van?

— Ó, Zolti mindent kifürkész, nagyon jól tud kapaszkodni. Engemet is fölemelt a kerítésnél, én is láttam azt a zöld erdőcskét.

— Már így hát el nem tagadhatom. Nos, ha már így van, akkor hát, kicsikém, jöjj el délután Zolti urfival hozzám. A kertészem addig talán kikeres számotokra való karácsonyfát.

— Jaj de jó lesz! Jaj de pompás! tapsolt Iluska. Nagyon szépen köszönöm, kedves bácsi! Most már bizonyosan eljön hozzánk a Jézuska!

Sarkon fordult és örvendezve futott Zoltán felé, ki messziről meglehetősen csodálkozva látta, mily barátságosan alkudozik az ő hugocskája a harapós képű öreg urral. A harapós képű öreg ur pedig, Somváry gazdag nagybirtokos, mint ha könyceppet törült volna ki a szeméből, aztán a gyermekek után indult és még hallotta, amint Iluska élénken mondá Zoltánnak:

— Nem haragudott, csöppet sem haragudott! És megígérte, hogy ad nekünk karácsonyfát! Ó, nagyon kedves, jó bácsi! Kár annyira félni tőle.

Somváry ur egy pillanatra összeráncolta a homlokát. Tehát félnék tőle? Nyilván rossz a hire.

— Persze... persze! Nem is csoda, mikor alkalmasint meglátják rajtam, hogy tele van a szivem, lelkem haraggal... No, de erre a buksi kis leánykára végre is miért haragudjam?... És egészen olyan, mint...

Megrázta a fejét, mint ha nem akarna tovább gondolni erre a dologra; aztán befordult szép kastélya udvarára.

Délután Iluska és Zoltán pontosan megjelentek az ígért ajándokért. Somváry ur épp a kert felől jött, mikor két kis vendége az udvarra lépett.

— A karácsony-fáért jöttetek? Mindjárt itt lesz. Épp megjelöltem a kertésznek, melyik fenyőcskét vágja ki.

Zoltán, aki már illetudó diák volt, úgy félig-meddig bocsánatot kért, hogy ez az ő bohó kis hugocskája ilyen kéréssel mert alkalmatlankodni; de az öreg ur így felelt:

— Jól van, jól. Nem baj, hogy tette. Ugyis minden esztendőben vágattam egy karácsonyfát, hát legalább most is van kinek.

A kis Iluska nem igen ügyelt e szavakra, de a szemfüles Zoltán kissé elcsodálkozott. Hiszen az öreg ur magányosan él néhány öreg cseléddel ebben a szép kastélyban. Nincs itt gyermek, akinek karácsony-fát köllene állítani. Hosszas tündésre azonban nem ért rá, mert Somváry ur így szólt:

— Ne álldogáljunk itt! Nagyon hideg van, még meg találtok hűlni. Jőjjetek be a szobámba, majd jelenti a kertész, ha itt lesz a fácskátok.

Gyönyörű szobába léptek be. Pompás butorok, a falakon remek képek, drága, régi fegyverek és szerte mindenféle nagybecsű ritkaságok. Ilyet még Zoltán sem látott, hát még a kis Iluska! Álmélkodó gyönyörködéssel kiáltott fel:

— Jaj de szép itt! Már ide bizonyosan örömet ellátogat a Jézuska. Ugy-e bácsika, itt fogja felállítani a karácsonyfát?

— Én nem állítok sehol karácsonyfát, felelé az öreg ur elkomorodva.

Iluska csodálkozva nézett rá.

— Hát ide nem jön el a Jézuska?

— Nem!

Ez a »nem« oly szomorúan, keserűen hangzott, hogy a kis leány szinte meghökkenve bámult az öreg urra. Sehogy sem értette, hogy ilyen gyönyörű helyre a Jézuska el ne látogasson.

— De hát mért nem jön el ide? kérdé makaes kíváncsisággal. Hiszen a Jézuska mindenüvé elmegy, ahol szeretet lakik. Ó, mihozzánk eljön, mert nálunk sok a szeretet.

Somváry láthatólag elsápadt és mint ha jóformán megzavarodott volna a bohó kicsikének a szavaitól. Zoltán nem értette ugyan a dolgot, de annyit észre vett, hogy a hu-

gocskája nem éppen kedvére beszél a házi gazdának.

— Iluska, ne fecsegy hiábavalóságokat!

Aztán Somváryhoz fordult, ki író-asztalánál karos székből ülve, mélyen elgondolkozni látszott.

— Ne tessék haragudni a kicsikére... olyan csacska buksi leányka, mindenfélét összedarál, amit otthon hall. Apácska szokta mondani, hogy ha nincs is sok egyéb kincsiünk, de van sok gyerek, sok szeretet és ezért sok boldogság. Mert mi hatan vagyunk testvérek.

Az öreg ur mint ha csak úgy félig hallgatott volna oda. De mégis, talán hallotta. Mert alig érthetően mormogta:

— Sok szeretet... sok boldogság... igen... ahol szeretet lakik, ott jelen van az Üdvözítő...

Fejét a kezére támasztva bámult maga elé s arra rezzent föl, hogy Iluska, miután nagyjából már körül nézett a szobában, most az író-asztalnál tartott szemlét. Tekintete egy jókora fényképre esett, melyen négy alak volt látható: egy öreg ur, egy fiatalabb férfi, mellette szép fiatal nő, az öreg ur térdén ülve pedig egy kis leány, körülbelül akkora, mint Iluska.

— Nini! Zolti, nézd csak! Az ott a bácsika... ugy-é, kedves bácsi? Ó, ráismerek! És az kicsoda, aki a térdén ül?

Somváry egy pillanatig habozott, aztán kelletlenül mondá:

— Az... az szintén egy kis Iluska, mint te.

— Jaj de kedves! szólt a kis leány tapsolva. Ugy-é, ez a bácsika kis Iluskája, ugy mint én az apuska kis Iluskája vagyok?

— Nem . . . azaz nem egészen . . . nem a leányom, hanem az unokám.

— És hol van? Itt van?

— Nincs itt.

— És a bácsika neki is küldött karácsony-fácskát, ugy-e?

Az öreg urnak mint ha torkán akadt volna a szó, mert csak nagy nehezen bírta kimondani:

— Nem . . . nem küldtem.

— Ahá! Mert már van neki, ugy-e?

— Nem hiszem. Alig ha telik rá nekik. Iluska megdöbbenve nézett az öreg urra.

— A bácsika Iluskájának nem lesz karácsony-fája?

— Alig ha.

A jó kis leány szivecskéje egészen elszomorodott e szó hallatára. Merően nézte a képet és könyt tolt a szemébe, amint hal-kan fölsóhajtott:

. . . KENTE . . . A KUGLÓF-FORMÁT. (Lásd a 408. lapon.)

— Szegény Iluska! Milyen szomorú lesz holnapután, amikor mi olyan boldogok leszünk!

Aztán az öreg urhoz fordult.

— De, ugy-e, ha itt volna a bácsika Iluskája, akkor ő is kapna karácsonyfát?

Igen . . . mikor itt volt . . . mindig volt karácsonyfa, felelt Somváry elmerengve.

— Ó, akkor hát hívja ide, bácsika! Akkor aztán ide is eljön a Jézuska és hoz

Iluskának is, a bácsikának is sok, nagyon sok szépet és olyan boldogok lesznek!

Az öreg ur izgatottan kelt föl.

— Hagyd el kicsike, nem érted még te azt!

Ekkor belépett a kertész és jelentette, hogy itt a fácska. Gyönyörű kis fenyőfácska volt. Zoltán alig bírta, de azért nagy örömmel emelgette és vitte. Illedelmesen megköszönték az ajándékot és boldogan siettek haza.

— Most aztán szorgalmasan hozzá kell látunk, hogy illően diszesítsük, szólt Zoltán. Csinálunk színes papiros zászlócskákat, lánczocskákat, szerzünk apró gyer-

. . . MARISKÁRA RÁBIZTÁK. (Lásd a 408. lapon.)

tyácskákat; meglásd Ius, milyen szép lesz! Méltó, hogy a Jézuska hozzon reá és alája valamit.

Még két nap volt a szent Karácsony-estig, de Zoltánéknál tele volt mindenkinek a keze munkával, hogy idejére kész legyen

minden. Az apa kétszer is berándult a szomszéd városkába, de nem lehetett tudni, miért; mindig oly későn este tért haza, mikor a gyerekek már lefeküdtek. Zoltán a nagyobbacska testvéreivel szorgalmasan dolgozott a karácsonyfa fölékesítésén és szerencsésen el is készült vele a szent estét megelőző délre. Ekkor a mama átvette a karácsonyfát, bevitte a vendégszobába és rácsukta az ajtót. Oda nem szabad senkinek bemenni, míg az est le nem száll és esőngettyű-jelre az ajtó föl nem tárul.

Türelmetlenül várták a gyermekek ezt az időt. Jó, hogy addig is volt mivel foglalkozniok. Mert javában folyt a kalács-sütés, ott már csak segíteniök kell, ugy-e bizony? Még Berti is, fiu léte, buzgón törekedett, hogy jussa legyen a kalácshoz s egyebet nem tehetvén, nagy iparkodással kente ki a kuglóf-sütő formát. (Lásd a képet a 406. lapon.) Igaz, hogy buzgósága kárba veszett, mert a szakácsné nem volt megelégedve a munkájával.

— Jaj, urficskám, minek fog bele olyanba, amivel senki sem bizta meg? Csak szaporítja a dolgomat!

A leányok szerencsésebbek voltak, sőt — már biz' ezt egy kicsit röstelhatték a fiuk — mikor a kalácsot már készen szedték ki a sütő-kemenczéből, Zoltánra és Bertire nem bízták rá, de Mariskára igen is rábízták, hogy az élés-kamarába vigye. (Lásd a képet a 407. lapon.)

A kalács-sütéssel is elkészültek s még mind nem akart esteledni, apa és mama pedig küldözték a gyermekeket, menjenek sétálni, csuszkálni és csak esti szürkületkor térjenek haza, akkorra talán már eljön a Jézuska.

Ezalatt amott a nagy kastélyban egészen másféle világ járta. Nem volt ott vidám készülődés, sürgés-forgás. Mély csönd uralkodott a fényes termekben. De az öreg Somváry egész nap nyugtalanul járt föl s alá. Néha boszusan kiáltott föl:

— Eh, talán bizony ilyen együgyü gyermek beszéde ingasson meg elhatározásomban? Nem! Azért sem!

Majd ismét megállt és elgondolkozott.

— Pedig igaza volt annak a kedves kicsikének... Ha itt volna az én kis Iluskám, akkor itt is szeretet és boldogság lakoznék. És talán a fiam is megbánta már...

Író-asztalához sietett, tollat fogott... de aztán lecsapta.

— Nem! Nem teszem! Lakoljanak! A szegény kicsikét sajnálom, de nem tehetek róla, ha ő is szenved.

És beköszönt a szent Karácsony-est. Mindenütt készültek a kedves, boldog órákra, csak a kastély ősz ura bolyongott mogorván ide-oda. Nem volt maradása az üres termekben, kisétált a szabadba. Már-már esteledni kezdett s két gyermeket látott szaporán lépegetni. Ráismertek egymásra.

— A jó bácsika! kiáltá Iluska és oda szaladt hozzá. Kedves bácsi, ha látná, milyen gyönyörű lett a karácsonyfa! Ott van a vendég-szobában és a Jézuska talán épp most jár nálunk. Sietünk, hogy ott legyünk a csöngetéskor. Velünk jön, ugy-e, bácsika?

— Ugyan mit fecsegsz, Iluska! szólta Zoltán. Majd bizony Somváry ur oda jön, hogy egy féltuczat gyerek zsvajját hallgassa!

— No, no, fiam, majd meglátom. De ti csak siessetek, nehogy elkéssetek!

Vagy egy órával később boldog gyereksereg vig zsivajjal örvendezett az Iluskáék házában a karácsonyfa körül (Lásd a képet a 414—415. lapokon.) a szülék pedig boldogan nézték a gyermekek örömét. Már jó ideje tartott a vigadozás, mikor megnyílt az ajtó és egy ősz öreg ur lépett be. Iluska pillantotta meg legelőször.

— Itt a jó bácsi, akitől a szép karácsonyfát kaptuk!

A szülőket kissé meglepte a váratlan vendég érkezése, de természetesen nagyon szívesen fogadták s megköszönték jóságát, hogy ajándékával növelte a gyermekek örömét.

— Felényi örömük sem telnek a Jézuska ajándékaiban, ha a csillogó karácsonyfát nem látnák, mondá az apa.

— Tudom, felelt Somváry szomorú mosollyal. És mert a kis Iluskájok meghívott, hogy nézzem meg, hát el is jöttem néhány perczre. Nálam otthon ugyis üres a ház.

Marasztalták, leültették s a gyerekek csakhamar vigan folytatták mulatozásukat. Az öreg ur nézte, nézte és mindinkább szótlanná lett. Egyszerre csak ott termett előtte Iluska, bizalmasan rákönyökölt a térdeire és kérdé:

— Bácsikám, eljött a bácsi kis Iluskája?

— Nem... nem jött el.

— Miért nem?

— Mert... mert nem hívtam.

— Ó, hát mért nem hívta, mikor otthon nincs karácsony-fája? Talán rossz az a kis Iluska és a bácsi haragszik rá?

— Nem, kicsikém! Az én Iluskám is kedves, jó gyermek. Nem ő reá haragszom.

— Hát kire?

— Más valakire.

— Ó, de hiszen a Jézuska nem szereti, ha valaki ilyenkor haragszik! Mi mindnyájan megfogadtuk, amit a Jézuska nekünk apácskánktól izent.

— Mit izent?

— Azt, hogy igaz szeretet és békesség legyen köztünk, akkor mindig vidámak és boldogok leszünk. És mi olyan boldogok vagyunk!

A kastély büszke ősz ura néhány pillanatig mereven bámult a leánykára, de azután a többiek bámultak ő reá. Mert egyszerre csak kicsordultak a könnyei, magához ölelte és megcsókolta Iluskát és fölkiáltott:

— Igen, gyermekek! Győztél. Legyen szeretet és békesség! Még ma elküldöm a levelet.

Fölkelt, sebtiben köszönt és távozott. Csodálkozva néztek utána, nem értették a dolgot; de biz' aztán nem is törték rajta a fejüket, hanem vigan örvendeztek tovább a karácsonyfa körül, mignem belefáradtak és boldog álmra hajtották le a fejüket.

És hosszú, hosszú idő óta a kastély ura is ez éjjel hajtotta keserűség, szomorúság nélkül álmra a fejét. Elégedett nyugalom szállt vonásaira s félálmában is azt sutogta:

— Igen... jól tettem, hogy megtettem... Fiam nagyot vétett, de megbocsátok... legyen köztünk ismét szeretet és békesség... és boldogság!

*

Körülbelül egy hét mult el Karácsony után, mikor egy napon nagy meglepetés érte Iluskát és Zoltánt: meghívást kaptak a kastélyba.

De hát még az milyen meglepetés volt, mikor benyitottak abba a gyönyörű szobába! Iluska nem hihetett egyebet, mint hogy az a fénykép megelevenedett, mert hiszen... ni! Ott ül az öreg ur, térdén a kis leánnyal s mellettök egy fiatal férfi és egy szép fiatal nő. Iluska tapsolva kiáltott fel:

— Itt van a bácsika Iluskája!

— Igen, itt van, szólt Somváry. Jöjj, öleld meg, tekintsétek egymást testvérekül. És te is, fiam, te is, kedves menyem, öleljétek szívetekre ezt a kedves, jó gyermeket, aki visszaadta nekünk a boldogságot. Én egy üres karácsonyfácskát adtam neki, ő cserében áldott szívje jószágos szavaival vissza vezetett engemet a szeretet és boldogság révébe. Ez a derék fiu pedig segítségére volt benne.

A két Iluska azóta naponként együtt van, hol a kastélyban, hol Zoltánék szerényebb hajlékában, ahol gyakran megfordul az öreg Somváry is. Nem harapós képű többé, hanem vidám és barátságos és sokszor áldva emlegeti az Iluskák karácsonyfáját.

SOK A JÓBÓL.

— Apró tanulság apróknak. —

SOKFÉLE kedves ajándékkal lepte meg a Jézuska Karácsonykor a kis Lilikét. Természetesen éppen azzal, amire leginkább vágyódott. A sok ujdontatuj játékszer közt azonban legjobban örült az új Viczának, mert ez éppen olyan volt, amilyenről Lilike már rég álmodozott.

Nem is eresztette ki a kezéből. Ringatta, hordozta, dédelgette, még a vacsoránál is az ölében tartotta.

— Tedd most félre, kedvesem, szólt a mama.

— Ó, de mikor úgy szeretem! Velem köll mindig lennie. Nem is volna nyugtom, ha nálam nem volna, mikor úgy szeretem, de úgy, hogy... hogy még!

No, ha olyan nagyon szerette, hát nem akarták rontani az örömét. Dédelgette is aztán újra egészen a lefekvés idejéig, amidőn a mama már mégis félre tette a Viczát.

Félre tette, de Lilike nem nyugodott bele. Már hogy is nyugodhatott volna bele, mikor a Viczának csak a karos szék jutott háló-helyül! Párnácskája sincs, paplankája sincs.

— Tudom én, mit csinállok, gondolá Lilike. Ide veszem magam mellé az ágyba!

Meg is tette, senki sem vette észre. És boldogan aludt el. Mélyen aludt, szepet álmodott, csak egyszer történt, hogy valami kellemetlen érzés majdnem fölébresztette. De aztán csak aludt tovább, reggelig s vidáman ébredt föl.

Ó, csak hogy nem sokáig tartott vidámsága, mert a következő pillanatban mit látott? Azt, hogy álmában a szép porcelán Viczát agyon nyomta. Nem volt az többé Vicza, csak egy csomó törött cserép.

— Jaj, te gondatlan gyermek! Hát így bánasz a drága ajándékkal? szólt a mama komolyan.

— Ó, hiszen nem gondatlanságból tettem, hanem mert nagyon, de nagyon szerettem.

— Nagyon? Meglehet. De ez nem elég. Ime látod, hogy nem csak nagyon, hanem okosan is köll szeretni, mert az oktalan szeretetből csak baj és kár származik.

gatta,
nál is

ólt a

velem
gton,
etem,nem
tte is
lejéig.
ette agodott
bele,
jutott
nkájandolá
gyba!
re. És
szépet
alami
ztette.
elig sidám-
n mit
rczel-
olt az
eserép.
t így
mamaettem,
ettem.
a elég.
hanem
ktalan
ik.

AZ ANGYALKA UTNAK EREDT.

JAJ Istenkém . . . kezdődik már
Az éjféli szent mise;
Félek, félek: az örömből
Nem lesz tán már semmi se!

Kis özikém, ne csüggedjünk,
Lépegyünk szaporán!
Ha sietünk, a falucskát
Még elérhetjük korán!

S míg a kegyes nép templomban
Áldja a kis Jézuskát —
A kéményen hullajtunk be
Babát, dobót, kis puskát.

A NAGYAPO ÉS SZENT PÉTER.

— Vigjáték egy felvonásban. —

*Személyek:**A nagyapó**Szent Péter**Klárika, 11 éves**Feri, 10 éves**Béla, 8 éves**Bözsike, 6 éves*

} testvérek.

Színhely: csinosan butorozott szoba; jobbra is, balra is ajtó, a háttérben ablakok, melyeken át holdfény világít be, úgy hogy a szobában félvilágosság dereng. A falon óra, melynek mutatója a 12 felé jár.

Idő: két héttel Karácsony előtt.*Első jelenet.**A nagyapó, csomaggal a hóna alatt.*

Az idő éjfélre jár, tehát már nem sokára itt kell lenniök. (Ovatosan figyel.) Nem hallok semmi neszt . . . Talán el is aludtak a kis bohók, amit ugyan csöppet sem csodálnék. Hatalmas erő-feszítésökbe kerülhet, hogy éjfélig ébren maradjanak. (Figyel.) Ahá! Ajtó-nyikorgást hallok, jön már valamelyik . . . itt ne érjen valahogy! (El a jobboldali ajtón.)

*

*Második jelenet.**Klárika, Bözsike, majd Feri és Béla.*

Klárika (a baloldali ajtón belép, kézen fogva Bözsikét.) A fiuk még nincsenek itt . . . tudtam, hogy én leszek az első. Remélem, nem aludtak el.

Bözsike (félénken huzódózva és hátra maradozva.) Jaj, Klárika, én úgy félek! Ó, itt olyan sötét van! . . .

Klárika. — Félni nem szabad, sem siránkozni.

Bözsike. — Legalább gyujts gyertyát!

Klárika. — Azt nem szabad. Gyertya-világnál nem látnánk semmit, az az senkit.

Bözsike. — Talán leg is jobb volna. Jaj, úgy félek! Ki tudja, mi lesz? Mit fogunk látni?

Klárika. — Azt magam sem tudom bizonyosan. De baj nem lehet, hiszen jót akarunk. No, jönnék a fiuk.

Bözsike. — Hál' Istennek! Akkor mindjárt nem félek annyira.

Feri (Bélával együtt a baloldali ajtón belép.) Majd hogy el nem késtünk! Alig hirtam felrázni Bélát, úgy elaludt.

Béla. — No bizony! Hiszen magad bizzattál, csak szundikáljak, te majd fenn maradsz.

Klárika. — No, fiuk ne pöröljete! Tudjátok, most nagyon jóknak köll lenniük, mert különben talán czélt sem érünk.

Feri. — Igaz a! Csak aztán be is teljesedjék a reménykedésünk!

Béla. — A nagyapó biztatott, hogy bizonyos. Hát mért is ne lehetne? Nekünk Karácsonyra mindig meghozza a Jézuska, amit éppen legjobban kívánunk, mert a mama módját ejti, hogy tudtára adja. Hát most mi is elmondjuk neki, mit hozzon a mamácskának és apácskának.

Bözsike. — Ide fog most jönni a Jézuska?

Klárika. — No, azt nem hiszem . . . Ő csak karácsony éjszakáján jár körül.

Béla. — Ó, akkor hát hogy mondjuk el neki, mit kívánunk a jó szüleinknek?

Feri. — Te azt nem érted. A Jézuska maga persze nem igen jöhet így előre, de küldhet valakit. Nagyapó is azt mondta, hogy talán csak követet küld hozzánk, aki átveszi az üzenetet.

Bözsike. — Jaj, ha egy szép angyalka jönne! Attól nem félnék ám!

Béla. — Ó én nem fogok megijedni, akár kit küld hozzánk a Jézuska! Nagyapó

olyasmit mondott, hogy talán az öreg szent Péter fog megjelenni.

Klárka. — Igen, mert tudjátok, mikor a Jézuska még a földön járt, Szent Péter kísérte sokfelé mint hű tanítványa.

Feri. — Persze! Most pedig Szent Péter a mennyország kapuját őrzi, onnan hamarosan eljőhet egy kis időre.

Bözsike. — Ahá! Ugy, mint mikor apácska a házmestert szalajtja el valahová, ha a Zsuzsi nem ér rá.

Béla. — Hm . . . Csak hogy a mi házmesterünk sokszor egy kicsit . . . izé . . . goromba . . .

Klárka. — A jó Szent Péter bizonyosan nem lesz goromba, ha csak meg nem haragítjuk. Jó is lenne, ha előre tisztában lennénk, mit fogunk kívánni.

Bözsike. — Én egy nagy, igen nagy és szép képes könyvet kívánok a mamának.

Feri. — No persze! Te buksi, hiszen azt magadnak kívánád, mamácskának nincs effélére szüksége. Inkább egy kocsit és lovat.

Klárka. — Igen ám, hogy te magad a bakra ülhess és parádézzál! Sokkal jobb lesz, ha sok, sok szép selyem és bársony ruhát meg arany ékszert kívánunk neki.

Béla. — Az sem ér semmit, mert apácskának abból nem juthatna. Én jobbat tudok.

Mind. — Halljuk, mit?

Béla. — Hát szép nagy kastélyt, gyönyörű szobákkal, körülte nagy, igen nagy kerttel, abban meg nagy tóval, aztán a pinczében három kád aranyat, avagy, nem bánom, lehet azonkívül még három kád ezüst is . . .

Klárka. — Jaj te! Ez már sok is lesz . . . Tudod, nem szabad szerénytelennek lenni, mert aki nagyon is sokat kíván, semmit

sem kap, (Az óra ütni kezdi a tizenkettőt.)
Ut az óra!

Feri. — Itt az éjféli, itt az óra!

Béla. — Jaj, mit is kell most tennünk?

Bözsike. — Ó! De félek!

Klárka. — Egymás mellé letérdelünk és elmondjuk az imát, amint szépen kieszeltük.

Mind (egymás mellett letérdelnek és összekulcsolt kezekkel mondják):

Jó Jézuska, kérünk szépen,
Halgass meg ott fenn az égben,
Teljesítsd a kérelmünket
S adj jelt, hogy meghallgatsz minket!

*

Harmadik jelenet.

Voltak. Szent Péter.

Szent Péter (hosszu ősz hajjal és földig érő szakállal, derekán bojtjal átkötött fehér, bő köntösben, oldalán nagy kulccsal, a jobboldali ajtón hirtelen és zajtalanul kilép s a holdfénybe áll, aztán lassu ünnepies hangon szól:) Itt vagyok, jó gyermekek! Az Ur vagyon veletek! Meghallgatta imádságtok, szóljatok hát, mit kívántok?

Mind (fölugranak és ijedten egy sarokba húzódnak.) Jaj! Ó! Mi lesz most?

Bözsike (Klárka mögé bujva és ennek a szoknyájába fogózva.) Jaj, ez talán a Mikulás, mindjárt megfog és elvisz!

Béla (félénken) Talán . . . talán mégsem az . . . nincs puttonya, hogy bele tegyen.

Szent Péter. — Mit féltek, mit riadoztok? Jó barátotok vagytok, kulcsos öreg Szent Péter, akit a Jézuska küldött, hogy meghallgassam kívánságtokat. No's, szaporán szóljatok!

Klárka (Bélaéhoz.) Szólj te . . . azt mondtad, hogy nem fogsz félni.

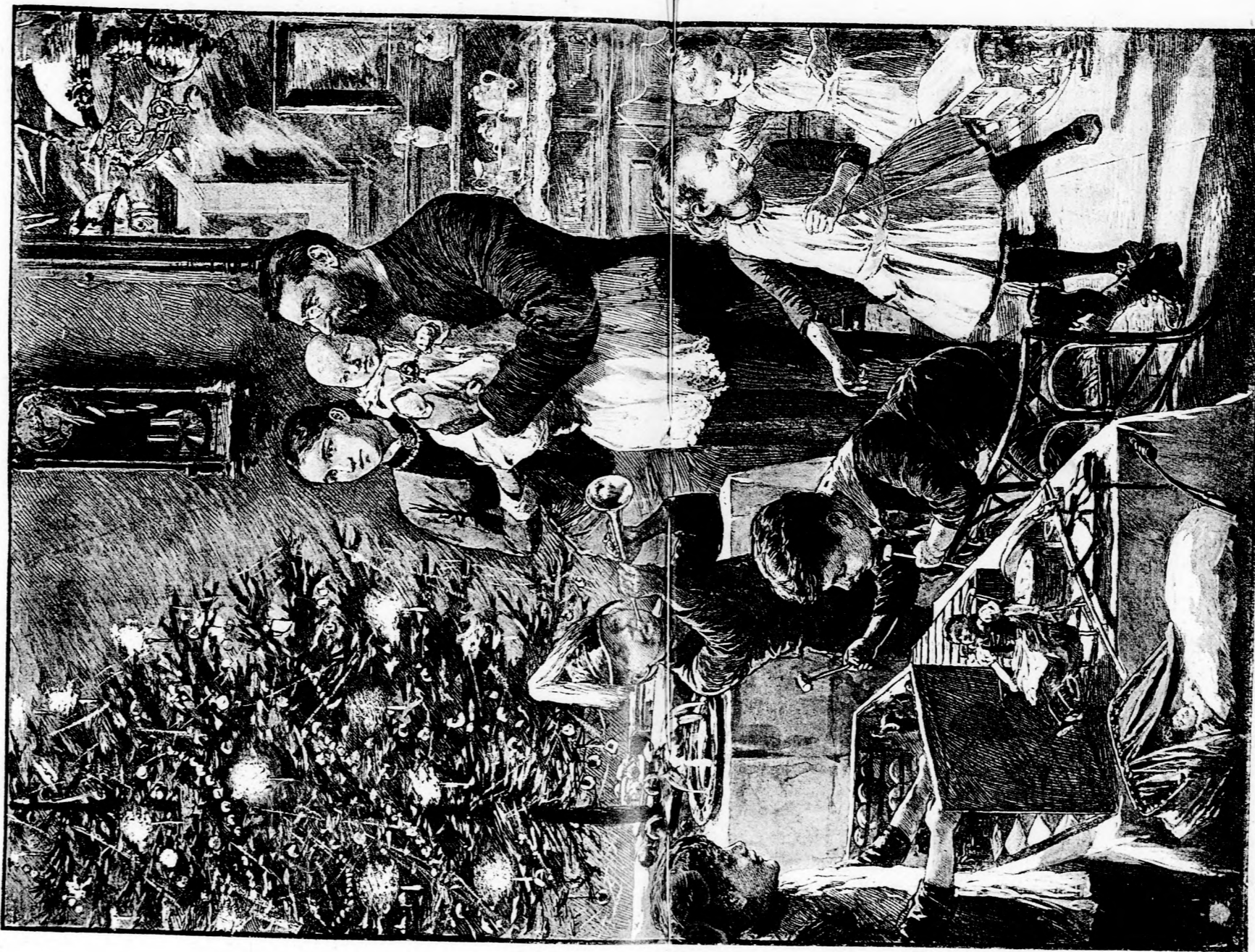
Béla. — Nem is... dehogy félek... csak... izé... a torkomba rekedt valami. Különben is Feri az öregebbik, beszéljen ő!

Feri (Klárkához.) Te gondoltad ki az egészséget, hát most beszélj is!

Bözsike (előlépve.) Ha nem a Mikulás, akkor én nem is félek. Ugy-e, jó Szent Péter bácsi, nem fogsz minket bántani?

Szent Péter. — Dehogy bántlak! Jó gyermekek csak jót várhatnak én tőlem. Ámde gyorsan szójatok, (kulcsát mutatja) mert a kaput csukva hagytam és sietnem köll haza, nehogy valami jó lélek sokáig várjon az üdv kapuja előtt.

Klárka (habozva előbbre lép, aztán egyre bátrabban.) Jó Szent Péter... hát mi... igen... kérni akarjuk a Jézuskát... hogy... hogy... igen... nem sokára itt a Karácsony, amikor

... A KARÁCSONY-FA KÖRÜL. (Lásd a 409. Japont.)

minket gyermekeket annyi szép és kedves ajándékkal halmoz el, mert szüleink közben járnak érettünk. Most tehát mi kérnénk mamácska és apácska számára Jézuskától valamit.

Feri. — Igen is, még pedig valami nagyon, nagyon szépet!

Béla. — Ugy-e, van a Jézuskának sok kincse, adhat bőven mamának is, apának is?

Szent Péter. — Van és adhat s jó gyermekek hő imáját szívesen meg is hallgatja, ha csakugyan jó és helyes, amit kérnek. Jól megdölgöttök-e, hogy, amit kértetek, az helyes?

Klárka. — Ugy gondoljuk... mert hisz szeretetünket akarjuk bebizonyítani, örömet akarunk jó szüleinknek szerezni.

Szent Péter. — Tudom, tudom, örömt. De mily módon? Olyanformán, hogy kívántok valamit, de úgy, hogy más te-

gye meg. Nem vélitek, hogy ez nagyon is könnyü módja a szeretet bebizonyításának?

Feri. — Az ám! De hát mit csináljunk?... mikor nekünk magunknak semmink sincs!

Szent Péter. — Dehogyan nincs! Kinccsel, gazdagsággal az Egek Ura kérésték nélkül is eláraszthatja szüleiteket, ha örök bölcsesége jónak látja. De a jó szüléknek minden kincsnél drágább a gyermekök igaz szeretete és hálája. Erről pedig nem idegen kincs győzi meg őket, hanem amit a szerető gyermek maga nyújt, ha még olyan egyszerű is.

Béla. — Ó, ha volna mit nyujtanunk, meg is tennők örömet!

Szent Péter. — Van időtök, ügyességtek s ha játékot, mulatságot feláldozni tudnátok: szorgalommal, kitartással és titokban dolgoznátok, mindannyian tehetnétek a karácsonyfa alá valami kis ajándékot, mely meglepné szüleiteket és boldoggá tenné őket, mert látnák, hogy igaz szívvvel, szeretettel gondoltatok reájok és fáradtatok is érettök.

Klárka. — Igen, igen! Ez jó volna, kész örömmel meg is tenném. Ó, csak tudnám, mit csináljak? Jó Szent Péter, ó segíts, adj tanácsot!

Szent Péter. — Szívesen. (Köntöse alá mellébe nyúl és kis csomagot ad Klárkának.) Tű és fonál ügyes kézben csinos munkát teremthet. Fogd e mintát s figyelemmel, szorgalommal himezz rajta... Karácsonyig kész lehet.

Klárka. — Készen is lesz, fogadom!

Feri. — Lánynak könnyü... de hát mibe fogjak én?

Szent Péter (ismét a köntöse alá nyúl és papiros-tekerceset vesz elő.) Hallottam a hírét, hogy rajzolásra jeles tehetséged van.

Egy szép kis rajz az apának mindig kedves emléke lesz erről a Karácsony-estéről.

Feri. — Igaz, igaz! (Átveszi a tekerceset.) Ugy fogok kiparkodni, mint még eddig soha sem!

Béla. — Hát én? Hát én? Én rajzolni nem tudok!

Szent Péter. — De nagy kedvvel faragcsálgatsz, van is hozzá sok szerszámod, de eddig csak mulatságból foglalkoztál vele. Most faragj valami szépet, nehezet! Ime adok hozzá mintát. (Átadja.)

Béla. — Ez pompás! Nehéz lesz, de nem nyugszom, míg el nem készítem.

Bözsike. — Ó, hát csak én nem fogok semmit csinálhatni? Én még nem tudok sem himezni, sem rajzolni, sem faragni!

Szent Péter. — Azért te se maradj hátra. A zsebedben — jól bele látok ám! — van két fényes tizeskéd, melyet czukorkára szántál. Mondj le a csemegéről és kicsike kincsedet áldozd egy kis bokrétára, melyet aztán meleg csókkal nyujtasz át a jó mamának s meglásd, kedvesebb lesz neki, mint akár egy kád arany.

Klárka. — Köszönjük, kedves Szent Péter, hogy így jó utra vezettél s mindjárt meg is segítettél. Majd szorgalmasak leszünk, csak valahogy meg ne akadjunk a munkában!

Béla. — Akkor... akkor talán szabad lesz beavatni titkunkba a nagyapót, ő szívesen megsegít.

Szent Péter. — Igen, igen, fiaim; csak jöjjetek bizvást hozzám.

Klárka. — Hozzád? Hogy juthatnánk mi föl hozzád az égbe?

Szent Péter. — Nem úgy értem... (Félre.) Ejnye no, még elárulom magamat.

Feri. — Ó, én már régen gyanakszom... (Vigan.) Jó Szent Péter, tedd meg azt a szivességet, vedd le azt a hosszú szakált és

parókát . . . Már ugy is tudom, hogy te vagy az, kedves jó nagyapó!

Klárrika, Béla, Bözsike. — A nagyapóka! Nem Szent Péter? Ki hitte volna!

A nagyapó (levetve ál-szakálát, parókáját és hosszú köntösét.) No, hát igen: én vagyok. Kár hogy elárultam magamat és az a garabonczás Feri rám ismert. Mert ugy lett volna jó és helyes, ha megfogadjátok a tanácsot, melyet a Jézuska küldöttjétől eredettnek véltetek.

Klárrika. — Kedves, édes nagyapácska, ha nem vagy is kulcsos Szent Péter: a tanácsod, oktatásod mégis hiven megfogadjuk és be fogjuk váltani.

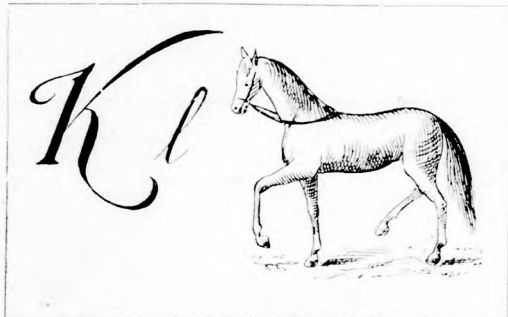
Feri, Béla, Bözsike. — De be ám! Mindjárt holnap hozzá látunk!

A nagyapó. — Igy-már jól van! S meg-lássátok, nem kell ahhoz csodatevés, hogy a szeretet örömet teremtsen.

Mind. — Igen, és erre a bölcs nagyapó tanított meg. Boldog, vig Karácsonyunk lesz s nagyapónak köszönhetjük. Jó nagyapónk soká éljen!

— A függöny legördül. —

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Gyermek-álmok.“

Pompás színes képeskönyv, **Kozma Andor** verseivel.

JANOS BÁCSI.

— Karácsonyi történetke. —

(Oroszból fordította *Timkó Iván.*)

Z utcán dermesztő hideg. A szél csak úgy söpri, csavarja, szórja a megfagyott hópelyheket a járókelők arczába, akik szüntelen megcsusznak-botlanak s majd elesnek a sikamlós uton.

Az emberek sietősen igyekeztek valahová.

Karácsony előtti est volt. Mindenki hamarosan igyekezett elvégezni bevásárlásait, hogy mielőbb családja körébe haza térhessen. A sok bolt-ajtó folytonosan nyílt ki és záródott be.

Csak egy kucsmás, déczbundás magas öreg ur haladt lassu léptekkel a gyalog-uton. Egykedvűen nézte a körülötte zsbongó életet.

Minden lélek örvendezett s készült vidáman a boldog ünnepre — csak neki egyedül nem volt oka örvendezni; egyedül neki nem volt senkije, kinek a karácsonyfiával örömet tudott volna szerezni. Család nélkül való öreg. Senkije nagy e világon. Pedig gazdag! Ismerősei becsülték; de ezek végre is idegenek voltak. Ha olykor meg is látogatta őket, mindig érzé, hogy bizony ezek nem olyanok, mint család-tagok szoktak lenni egymás irányában. Ünnap-napokon az ismerősök gyermekeinek, akik őt rendszeren »János-bácsi«-nak nevezték, ajándékokat küldözgetett; de sem az idegen gyermekek ragaszkodása, sem az ajándékok, melyeket számukra vásárolt, nem okoztak neki örömet. Az ajándékokat rendszeren az ő vén szolgája vásárolta össze, míg ő csak szétoztotta.

Szeretettel kiválasztani a játék-szereket, azokkal foglalkozni ugy, mint ezt a szülő,

rokon teszi, ez nem jutott neki osztályrészül.

Kezeit mélyen a zsebébe dugva, lehorgasztott fővel halad tovább és tovább az utcán, anélkül, hogy csak egyszer is föltekintene az öt mellőző és dolgukat sietve végző járó-kelőkre.

Egyszerre megállott. Egy kis kutya, reszketve a hidegtől: hol az első, hol a hátulsó lábait kapdosta fel s félénken nézett körül, mint ha tájékozódni akarna az iránt, voltaképen hol is van és mikép juthatna ki innen az ismert utra? János bácsi megállott és figyelemmel nézte a kis kutyát, aki végre is, mintegy eltökélve magát valamire, orrát a földhöz sülyeszté s elkezdett vékony lábacskáival gyorsan az ellenkező oldalra futni, miközben egy fenyű-fás ember lábai elé került, aki erős rugással visszalökte. A kis kutya fájdalomában egyszer-kétszer feljajdult, aztán megállott, fülecskéit magasra emelte s ismét maga körül kezdett tekintgetni.

János bácsi megsajnálta a kis kutyát s magához intette. A kis kutya bizalmatlansággal nézte végig az ismeretlent, aztán megcsóválta rövidke farkát.

Az öreg elmosolyodott, ismét magához hívta, mire a kis állat néhány lépésnyire közeledett, miközben hátra-hátra tekintett. Felborzolt szőrrel, még erősebben reszketve mint azelőtt, a fal mellett félénken kezdte ot követni.

— Jőjj no! Gyere hát! mondá bátorítólag az öreg ur.

A szögleten egy üveg-ajtó tárult föl, melyre zsömlye és perez volt kifestve. Sütő-bolt volt, amelyből az utca hideg levegőjébe frissen sült kenyérnek az illata áradt ki.

— Gyere no! szólta ismét; és kitérve az ajtót, a kis kutyát bebocsátotta előre.

A kis kutya be is lépett, mintha megértette volna, hogy a kenyeres boltba való belépés, tulajdonképen csak ő végette történik, orrát szimatolgatva hordozá körül, mi által kíséreléssel minden áron azt igyekezett megértetni, hogy itt, ahol oly kellemes illat van, jól érzi magát. Az öreg ur a süteményes polcraól egy kis fonatot vett le s azt a kis kutya elé a földre helyezte. Ez megszagolta, felhuzta orrát és megcsóválta farkát, mintegy kifejezni akarván ezzel: »Igen köszönöm, ne tessék fárasztani magát!«

János bácsi mind a mellett ép most, csak azért is »fáradni« akart, még ha egy kis kutya, kedviért is. Erre az állatkát ölébe emelte és tenyeréből próbálta etetni. A kis kutya mintegy hálából jóltevője iránt, leharapott egy darabkát és így apránként fogyasztotta el a finom süteményt.

János bácsi egész fonttal vásárolt és meglegedve lépett ki ismét az utcára. A kis kutya csöndesen ült karján.

Különös! Az öregnek mint ha jobb kedve támadt volna. A sok járó-kelő is barátságosabb színben tünt föl előtte. Az emberek sietsége sem bosszantotta többé, sőt a kirakatokra is bizonyos jó indulattal nézett most.

Igy értek egy játékos bolt elé.

— Vegyek neked nyakra-valót, mi? kérdé, gyöngéden megsimogatva a kis kutyát.

Bementek a kereskedésbe s az öreg ur vett nyakra-valót, még pedig a javából.

— Nem méltóztatik a kis kutya részére egy kis labdát venni? kérdé a segéd.

Megvette a labdát is, aztán vett gummi babát, futó egeret s végre még valami

bohóczot. Szóval, amit a segéd ajánlott, azt ő mind megvette s ez neki nagy örömére szolgált.

Az üzletben egy ismerősével is találkozott.

— Ah, János bácsi! (Őt nemcsak a gyermekek, de a felnőttek is így szólították). Kinek vásárol össze annyi sok játkészert?

Az öreg csak most vette észre, hogy valóban sokfélét váltott magához. De hogy kinek vette — azt nem tartotta szükségesnek megmondani.

— Ah, csak úgy kapkodtam össze... szükségem van rá... felelé szórakozottan.

Midőn a csomagokat fölszedte, a kis kutyát most már nem vehette karjára. Csak úgy hivogatta ki a boltból.

A kutyácska teljesen felüdülve szinte megszépülve az új nyakravalótól, most már egész bátorsággal futott előtte... Ha valahol be köllött fordulniok, szólította a kis kutyát, s ez készséggel engedelmeskedett neki.

Egy uteza-sarkon azonban még sem tudták egymást megérteni. Egyenesen köllött volna menni, de a kutyus jobbra fordult s megállott. Észre vehető volt, hogy vár valamit. Tán azt, hogy jótevője őt kövesse. János bácsi magához intette. De az állatka csak habozva tett feléje néhány lépést, azután ismét visszafordult és megállott, mint ha csak ezt akarta volna mondani:

— Semmi esetre sem arra, de erre köll mennünk. János bácsi nem tehetett egyebet, hát megállott.

— Ugy látszik, megtalálta az utját, gondolá magában. A kis kutya előre futott,

miközben folytonosan hátra tekintgetett, vajjon követi-e őt jótevője.

Ez utána indult. A kutyácska megnyugodni látszott, mert észre véve, hogy jótevője követi, orrát olykor-olykor szaglászgatva a földre süllyeszté, majd bátran neki iramodva előre sietett. Csak egyszer tekintett még vissza: egy nagy sárga ház kapuja előtt, melyen be is fordult.

— No lám! gondolá magában, az öreg ur, fölismerte az otthonát.

És e pillanatban oly szomorúság nehezedett a lelkére, mint ha meg köllene válnia olyas valakitől, aki már-már közel áll szívéhez.

Kutya... és mégis ismeri a házat amelyhez tartozik.

Az ebecske az udvar hosszában, mely kő-koczkákkal volt kirakva, a hátulsó udvarba futott, itt az emeletre vezető lépcsőnél megállott, hátra tekintett, mint ha csak ezt akarta volna mondani:

— Csak jójj, jójj utánam!

Pizkos és szűk lépcsőn kellett fölmennie. Már rég óta lakik Pétervárott, de ily lépcsőkön még soha sem járt.

János bácsi most azon kezdte törni az eszét: vajjon megállapodjék-e az ajtónál, amelyhez a kutya fogja őt vezetni? Az állatka fark-csóválva és vinnyogva csakugyan megállott egy ajtónál és fájdalmasan kezdett nyöszörögni. János bácsi az ajtóhoz lépett és felnyitotta azt.

A lépcsőház, a fojtó bűz, különösen pedig a poshadt levegőjü szoba, melyen a nyitott ajtón át szeme végig futott, oly benyomással volt rá, hogy rászánta magát a belépésre. Meg akarta tudni, vajjon miféle nép lakhatik itt, ekkora sanyarúságban?

Benn senki. Vagy tán, hogy csak neki látszott üresnek. A szoba homályosan volt megvilágítva; az ablak üveg-táblái részint kitorve és papirossal beragasztva, részint pedig a portól s a piszoktól voltak fénytelenek.

Midőn azonban szemei megszokták a félhomályt, egy szögletben ágyat pillantott meg, melyen különféle rongyokkal betakart kis fiu feküdt.

A fiucska arccal a világosság felé volt fordulva s apróka tenyerére támaszkodva, fölemelkedni erőlködött. Vonásai csak úgy rángatództak a nyugtalanságtól.

— Zsucska . . . Zsucska! . . . mondá remegve az örömtől; s a kis kutya, aki már felugrott volt hozzá az ágyba, kezdé nyaldosni a kezeit, mintegy ezzel igyekezve kifejezni a maga részéről is a viszontlátás örömét.

János bácsi a gyermekhez lépett, széles kezét a fejére tette, amely égett a láztól, és halkán kérdé:

— Mi bajod gyermekem és mi a neved?

A gyermek elcsöndesedett, reá tekintett a jövevényre és erősen magához szorította a kis kutyát, mint ha attól félt volna, hogy azt tőle elveszik; de midőn meggyőződött felőle, hogy az öreg urnak ez nincs szándékában, nyájasabban pillantott föl az ismeretlenre s így szólt:

— Az én nevem Vazul.

Azután fölemelte pilláit, nagy kék szemeit az idegenre emelé s újból magához szorítá a kis kutyát, miközben boldog mosolygással szólókatá kis barátját.

— Zsucska! Te csavargó Zsucska!

Zsucska fölnezt az ő sápadt kis gazdájára, ki aszott kezeckéivel kulcsolta át hive uyakát. S a kutyácska is, mint ha mondani akarta volna:

— Igen, igen! Az én nevem Zsucska. Hát, te jó idegen, mi ilyenek vagyunk.

János bácsi nagy könnyebülést érzett a lelkében. Aztán az ablakhoz lépett, hogy a csomagból kifejtse az összevásárolt játékszereket.

E pillanatban föltárult az ajtó s a lépcsőházból metsző hideg és rekedt hang hatolt a szobába.

— Ismét a kis kutyával vagy? Messze vittem el s mégis vissza talált. No de várj csak, várj!

János bácsi hátra tekintett.

Az ajtón boglyas fejü, férfi-csizmában kopogó, pamut kendőbe burkolt zajos nő lépett be. Csak most vette észre, hogy a szobában idegen uri ember van.

— Ez a maga fia? kérdé János bácsi.

Az asszony kissé zavarba jött. Lehorgasztott fővel beszélte el, hogy ez nem az ő fia, hanem egy más asszonyé, aki nála lakott és aki nem rég a kórházban halt el. A fiucska árva és beteg. Őt magát kegyelemből kész is eltartani, de már a kutyát . . . azt nem, azt multhatlanul egy léken a jég alá kell taszítania.

A kis fiu ezekre a szavakra rongyos takarója alá rejté a kis kutyát, aggódva nézett az idegen urra és egész testében remegett az ő kincseért — Zsucsáért.

De most már a legkevésbé sem volt oka a félelemre, mert még ugyanaz nap Zsucsával együtt János bácsi magához vitette az ő derült tágas lakására, ahol egy hét alatt Vazul annyira fölépült, hogy lehetőségessé vált számára oly karácsonyfát állítani, amelyet ő Zsucsával soha még álmában sem látott.

A TUDÓS ÉS A SZARVAS-BOGÁR.

VAN nekem egy derék öreg tudós barátom, aki nagy természet-buvár. Ugy ismeri a bogarakat, mint senki más, de azért nagyon szerény s mindig figyelmesen hallgat még olyanra is, aki sokkal kevesebbet tud nálánál.

— Mint ha bizony nem maga tudná legjobban, mondám egyszer mosolyogva neki.

— Ki tudja? felelé. Hajdan . . . no, jó régecskén, nagyon elbizakodott ember voltam. Azt hittem, hogy az én tudományom csálhatatlan: hogy amit mondok, az szentírás. De egyszer aztán megesett rajtam valami, ami alaposan kigyógyított.

Ugy történt az eset, hogy egy napon látogatóban voltam egy jó ismerősömnél. Ennek, mint jól tudtam, nagy kedve telt mindenféle apró csecsebecse gyűjtésében. Az író-asztala tele volt holmi faragványokkal, öntvényekkel, melyek bogarat, virágot s más effélet ábrázoltak. Azon a napon pedig így szólt hozzám:

— Nézd, tudós barátom, ezt a szarvasbogarat a te számodra tartogatom.

Oda néztem és kicsinylőleg felelém:

— Kell is nekem! Ugyan gyarló utánczat.

— No, no, azt már csak ne mondd!

— Mondom, mert úgy van. Én talán csak jobban tudom! Ilyen szarvas-bogár soha sem volt a világon. Rosszul utánczta aki csinálta. A lábai tulságosan kicsinyek,

a szarvai tulságosan nagyok, a szeme rossz helyre van illesztve.

Ismerősöm akkorát nevetett, hogy szinte megrehezteltem. Aztán megérintette a szarvas-bogarat és ez — megmozdult, fenyegetőleg ágaskodott, mozgatta a szarvait s odább akart menni, de nem tehetett, mert egy szál fekete czérnával oda volt kötve. Mert hát biz' az valóságos eleven szarvasbogár volt.

— Hát csakugyan gyarló utánczat, soha sem volt ilyen szarvasbogár a világon? kérdé barátom nevetve.

Mit tehettem? Meg köllött vallanom, hogy elbizakodottságom nagyobb volt a tudományomnál. És azóta mindenkit meghallgatok, mindent jól megvizsgállok előbb és csak azután beszélek.

POCZOGRAFIÁK.

— Ilyen képekkel ékesíti egy-némely kis olvasóm az ő levelét. —

Ez a *Hübele Balázse,*

Ez meg a *Hebehurgyáé;*

Ez a *Hudribus Jankáé,*

Ez az *Ugri Katiczáé;*

Ez a *Lököd Palikáé,*

Ez a *Kótyonfitty Ilkáé;*

No ez vajjon, ez itt kié?
Ez a *Rosszcsont Ferikéé.*

Ez már aztán valami!
Bizonyosan *Vad Laczi!*

Hát ezt ide valj' ki tojta?
Malaczka Pisti tolla.

JÉZUSKÁHOZ.

*Kis Jézuska,
Kérlek szépen
Gondolj rám is
Fenn az égben.*

*Küldj nekem is
Kardosonyfát,
Aranydiót,
Arany abnút.*

*Meghaltam
Szívességed:
Neked adom
Szívcskémet.*

Rothkay Sándor.

Jöszte csak, jó kis hugoskám,
 Megcsóköllak, simulj hozzám!
 Nagy örömünk volt ma este,
 Hogy Jézuska fölkereste
 A mi kedves szobácskáinkat,
 Csillogó karácsonyfánkat
 S hozott sok szép ajándékot,
 Épp a mire szívünk vágyott.
 De hátra van még valami:
 Egymásnak mit fogunk adni?
 Neked tőlem s tőled nekem
 Mi jusson e szent ünnepen?
 Nincsen pénzünk, aranyunk sincs,
 De az nem baj; van egy nagy kincs,
 Mit Jézuska is hirdetett:
 Igaz szívben hű szeretet!
 Ezt kaphatjuk mi egymástul
 Karácsonyi ajándékul.
 Szeress engem, mint én téged,
 Legyünk mindig jó testvérek!

Karácsonykor.

Mű melléklet a »KIS LAP« LI. köt. 26-dik számához.

CZIPÓ VAGY KALÁCS.

— Karácsonyi apróka történet, képpel. —

ARÁCSONY szombatja volt. Az urilak kapuja tárva-nyitva állt. Nem is hiába, mert sűrűn ömlöttek be a vendégek.

Furcsa vendégek voltak. Éppen nem olyanok, amilyenek a gazdag uriházban

rendesen meg szoktak fordulni. Gyalog érkezett mind a hány, ami még nem csoda, mert mindnyájan falubeliek: de a legnagyobb része apró népség volt, kis fiu, kis leány, az is többnyire ugyancsak kopottas gunyában. Némelyiket az anyja kísérte, mint azt a kis fiut is, aki a kapuban így szólt:

— Anyáskám, ha egy fonatos kalácsot, vagy mákos patkót kapnék! Jaj de jó volna!

— Akár mit kapsz, szépen meg kell köszönnöd.

— Persze! Hogy is ne? De hát Karácsonykor mindenkinek van kalácsa... nekünk pedig nincs...

— Csak kenyerünk legyen, édes fiam!

— No... igen... de ha kalácsot kapnék, abból Orszikének is jutna, ha már el nem jöhetett.

NÉZZED CSAK ANYÁCSKÁM, NÉZZEDD!

Nagy terembe léptek be, melynek közepén terített asztalon karácsony-fácska állt, ez alatt pedig sokféle ajándék-tárgy. Egész csapat szegény gyermek volt már együtt a teremben és várakozó örvendezéssel nézett az asztal felé. Tudták, hogy amit ott látnak, az mind nekik van szánva. A ház jóságos asszonya minden Karácsony

szombatján összehívta a falubeli szegény gyermekeket, hogy a Jézuska nevében megajándékozza őket. Ott járt-kelt most is köztök, várva, hogy még többen gyűljenek össze.

— No, eljöttél, Palika? szólt nyájasan a kis fiuhoz. Hát nézz szét az asztalon, majd aztán megmondod, mi volna leginkább kedvedre való. Azt akarom, hogy amennyire csak lehet, mindenki azt kapja, amiben leginkább öröme telik.

Sugárzó arccal ment Palika a megpakolt asztalhoz és válogatott a szemével; de nem sokáig, mert egyszerre csak fölkiáltott:

— Nézzed csak, anyáskám, nézzed! Én azt a kalácsot választom... És ha Orszike itt volna, bizonyosan azt a pár czi-

TÖK.

yt esz-
felad-
zámára
zabály-
ered-

sultak
fejtök:
terson
Jákó
ózika,
indor,
Mérey
Bolyó
arkas
oltán.

lma:
an,
úra,
ncz.

ma:
rom
esz-
isz-

en.
an-
lá-
zta

p<

n

t.

pőt választaná. Akkor bezzeg kijárhatna és nem volna olyan szomorú!

Palika félre vonult anyjával a többi várakozókhoz. Eleinte nagy volt az öröme, abbéli reményében, hogy a jó kalács neki fog jutni. Valószínű ugyan, hogy többen is választottak kalácsot; de jól látta, sok kalács volt az asztalon. Olyan régen, olyan nagyon régen nem volt már része egy kis jó falatban! Mikor olyan nagyon szegények!

Amint így örvendezve föltekintett anyjára, meglepetve látta, hogy anyja nem örvendez annyira, inkább szomorúnak látszik.

— Anyácskám, hát nem örülsz, hogy lesz kalácsunk? Vagy... vagy talán nem azt kellene választanom?

— Dehogynem, fiacskám! Válassz, amiben örömed telik. Az busit, hogy Örszike megkaphatta volna itt éppen azt, amire olyan nagy szüksége van, de hát elesik tőle, mert el nem jöhetett.

Palika elkomorlyodott. Nem is szólt többet, de meglátszott rajta, hogy nagyon tusakodik magával. Szinte belesápadt egy kis időre. De aztán lassanként visszatért a vidámsága.

A jólelkű házi asszony ezalatt papirozt és czeruzát vett elő és sorra magához hívta a gyermekeket.

— Mindegyik mondja meg a nevét és hogy mit választott. Azután majd összevetem, hogyan teljesíthetem a kívánságokat. No, Palika, hát neked mi kellene leginkább?

— Nekem... én azt a pár czipőt kérném. Az öreg urnő csodálkozva nézett rá.

— Minek az neked? Hiszen az nem is fiúnak, hanem lánynak való czipő.

Palika elpirult és akadozva felel:

— Tudom... de Örszikének, a testvéremnek éppen jó volna. Sokáig beteg volt,

most már jobban van, de ki sem mehet a házból, olyan mint a rab, mert... mert nincs czipője.

— De akkor neked semmi sem jut!

— Nem baj. Én úgy is a kalácsot választottam volna, az hamar elfogy... Örszikének pedig, ő tudom, nagy lenne az öröme!

Az öreg urnő megsimogatta a kis fiu fejét.

— Jó fiu, jó testvér vagy, mondá meghatottan. Majd meglátom, mi juthat számodra.

Félórával később Palika ujjongva rontott be otthon Örszikéhez.

— Örszike, Örszike! Nem leszel tovább rab, mint madár a kalitkában! Nézd, milyen szép pár czipőt hoztam neked! És képzel: mivel rád gondoltam, ezt a tömérdek kalácsot ráadásul meg én magam kaptam! Így már nekünk is kijut a Karácsony boldogságából!

ARANY KALÁSZOK.

» Ki a szélre vigyáz, nem vet és ki a felhőket nézi, sohasem arat«, mondja az Írás. Tudod-e, mire tanít vele? Arra, hogy ha szükséges és helyes munka áll előttünk, ne habozzunk, ne halogassuk csupa kétségkedésből, mert ilyen vagy olyan nehézség vagy akadály merülhet föl. Lássunk hozzá erős akarattal: és ha csakugyan merül föl akadály; küzdjük le, mert csak ez a módja, hogy a munkát sikerrel végzhessük.

*

Ha ez utcán sikos uton elestél, megütötte magadat, ugy-e hálás vagy az iránt, aki segít talpra állanod és ruhádat letisztitanod; ellenben sért és fájdalmat okoz, aki nevet rajtad és csufol. Éppen így van az is, aki hibát követett el, megbotlott, elbukott, de megtért. Ne gunyold,

ne vesd meg és ne hányd szemére hibáját! Inkább segítsd, hogy ismét teljesen megtisztuljon és biztosan haladjon az igaz jó úton. Ezzel bizonyítod be, hogy nemes felebaráti szeretet lakik szívedben.

Ne csak a pénzzel légy takarékos, hanem a szavaddal is. Nem érthetsz mindenhez, nem lehetsz jártas mindenben s ha mégis mindig és mindenbe beleszólsz, bizonyos, hogy nevetségessé teszed magadat és bosszankodni is fognak rád. Mindig gondold meg tehát a szavaidat, mielőtt kimondod. Aki meggondolással beszél, az soha sem lesz nevetséges fecsegő.

O R S O L Y A.

(Képpel a czimlapon.)

VÉGRE itt van a hideg
Minden tagom bizsereg,
Feszül bennem az ideg —
Jég-szánkázni a kis erdő
Friss jegére kimegyek.

Tegnap még a pocsolya
Rezgett mint a kocsonya;
Ma száll rajt a korcsolya,
S a jég-szánkó sima talpán
A boldog kis Orsolya.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

Jutalom-kisorsolás.

A »Kis Lap«-ban a most lefolyt esztendő alatt közölt rejtvények és feladványok legszorgalmasabb megfejtői számára kitűzött három jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént és ime közlöm az eredményét.

A kisorsolásban részt venni jogosultak voltak mint legszorgalmasabb megfejtők: Szent-Ivány Carla, Przybilla Jenő, Patterson Margit és Orsolya, Kövesi Rudi, ifj. Jákó János, Hollaki Ferencz, Lányi Rózika, Nékám István és Ervin, Kreibik Sándor, Gervay Erzsike, Mariska és Mike, Mérey Ágosta, Botka Lajos és Andor, Bolyó Palma és Károly, Fáy Erzsébet, Farkas Mariska, Grubits Mariska, Vadas Zoltán.

A kisorsolásnál nyertesek lettek:

1. **Kövesi Rudi**, Budapesten. Jutalma: »Egy magyar diák élete Mátyás korában«, történeti elbeszélés az ifjuság számára, számos korhű képpel, írta *Donátszy Ferencz*. Diszes kötésben.

2. **Mérey Ágosta**, Nyitrán. Jutalma: »Tündérmesék a való életből«, három nagyobb elbeszélés, írta *Ambrozovics-Mesz-lényi Ilona*. Szép képekkel, pompás diszkötésben.

3. **Bolyó Palma és Károly**, Budapesten. Jutalmuk: »A rabszolga-karaván«, kalandos uti és néprajzok, ember- és állat-vadászatok, idegen kutfők nyomán átdolgozta *Árkövy Rikhárd*; számos képpel.

A jutalom-könyveket a »Kis Lap« kiadó-hivatala a nyerteseknek megküldi.

*

A »KIS LAP« LI. köt. 24-ik számában közölt találós kérdések megfejtése:

Podgyász, csiga, harcz (kudarcz), szalma, kapa.

Helyesen fejtették meg: Bartal Dénes, Mérey Ágosta, Tirser Laci, Kövesi Rudi, Hirsch Olga és Pista, Pávai-Vajna Gabriella, Büttner Irmuska, Kléber Elemér, Bódy Ödön, Berényi

Irma, Krivány Laczi és Dini, Aranyossy Aranka és Pista, Ruffy Paula, Pilz Erika és Felice, Némegy Mariska, Krausz Géza, ifj. Kőrösi Károly, Engel Jóska, Zinner Erzsike, Lipták Irénke, Fromm Hermina, Ilosvay Lajos, Schoedl Miczike és Ervin.

Részben megfejtették: Lányi Rudolf, Schwarz József és Béla, Bohrandt Lajos, Farkas Ilona, Mariska és László, Gruber Félix, (vagy Gráber? Nevedet tisztán ird ki! *F. b.*) ifj. Jákó János, Rakita Béla, Glück Erzsike és Emike, Lányi Rózsika, Onodi László, Barkóczy István és György, Tobisch Ili és Irén, Nékám István és Ervin, Volf Elza, Przybilla Jenő, Polgáry Karola, Árkosi Ferike, Grubits Mariska, Záborszky Mariska és Dezső, Kanitzer Pista, Kraicsovits testvérek, Keresztes Gyula, Rétay Vilma és Miczi, Piller Géza, Jakab Böske és Margit, Rosenfeld testvérek, Ringer Lilike, Szabó Juczika, Irinyi Szaboles és Csaba, Zakár Jenőke, ifj. Münnich Aurél, Kállay Miklós.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Pilz Erika és Felice, Füleken*, kiknek a jutalom-könyvet (*Apró szindarabok*, gyermek-előadások számára gyűjtötte *Forgó bácsi*, a *Forgó bácsi könyvtára* című sorozat egyik önálló kötete) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *Kis Lap* LI. köt. 23-ik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Ilosvay Lajos, Heller László (részben), Vadas Zoltán, Rosenfeld testvérek, ifj. Münnich Aurél (részben), Pick Imre.

Forgó bácsi postája

egy részt ebből a számból kiszorult. Éppen csak annyi helyecském maradt, hogy megköszönjem nektek azt a sok jó kívánságot, mely a ti szerető és hálás gyermeki szívetekből ezer- és ezerfelől árad felém. Mindnyájaitokat keblemre öllelek s kívánok tinektek boldog ünnepeket: aranyos Kárácsont, ragyogó Ujévet!

A viszontlátásra 1897-ben.

Forgó bácsi.

*

Volf Elza. Bizony a mesék, nagyon hasonlítanak egymáshoz az egész világon. Hol a pápaszem a bűvös, hol a kard, hol a bot. Hogy változatait mégis szívesen olvassák, onnan van, hogy a szerző mind-ujabb eszközökkel tudja fölbreszteni az olvasó érdeklődését. Verssel majd még csak akkor tégy újabb kísérletet, ha a magyarban megerősödöttél. A ver-

selés tökéletes nyelvtudást követel első sorban. Aztán megköveteli az u. n. prosodiát, a méretet és rímet, amely ellen sokat vétesz. Ki hallott ilyen rímeket: *földre — vonzza?* Tehát: mához egy esztendőre.

Ezer év mese-költészete.

A magyar Mese- és Mondavilágnak, Benedek Elek nagy mesekönyvének megjelent az ötödik, utolsó kötete is. A több mint 500 oldalos kötetben 96 mese és monda van s míg az előző kötetekben a mesék, ebben a mondák dominálnak. Ezer év meseköltését írta meg Benedek ebben az öt kötetben. Ami szép és értékes van a magyar mese- és mondaköltésben, mind itt van ebben a nagy munkában, amely dicséretére válik úgy az írónak, mint a kiadó *Athenaeumnak*. Benedek Elek mindvégig hű maradt az első kötetben jelzett programjához: irodalmi formában írta meg népmeséinket, a nélkül azonban, hogy meg fosztotta volna azokat népi karakterüktől. Ugy, amint Benedek megírta a meséket, ifjak és öregek gyönyörűséggel és haszonnal olvashatják. Az egész mű diszes kötésben jelent meg s minden kötetben száznál több illusztráció van. Egy kötet ára disz-kötésben 3 forint, az 5 köteté 15 forint.

A „KIS LAP” minden kötetéhez **diszes szín-nyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *Kis Lap*-nak **fél-évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferenczyek-tere 3.*

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

1897-dik évi folyamára.

— A „KIS LAP“ 52-ik kötetére. —

JELEN év és vele a »Kis Lap« most folyó 51-dik köteté is végéhez közeledvén, ezennel megnyitjuk az előfizetést a »Kis Lap« 1897-dik évi folyamára, az új-évvel meginduló 52-dik kötetére.

Forgó bácsi mint szerkesztő és az Athenaeum társaság mint kiadó-tulajdonos ezentul is vállalt, áldozatot nem sajnálva lesznek rajta, hogy a »Kis Lap« a legjobb, legértelmesebb és legolcsóbb gyermek-lap legyen. Az új kötet mind szöveg, mind rajzok tekintetében gondosan elő van készítve. Lesz hosszabb érdekes elbeszélés,

„Egy jó fiu története“

ezimmel; ugy szintén, számtalan kis olvasó sürgető kérelmére

„Villámsugár“

ezimű indiánus történet. Donászy Ferencz ismert ifjusági írónk tollából, számos rajzzal díszesítve; a

„Képek a magyar nemzet történetéből“

ezimű sorozat, mely annyira megnyerte a »Kis Lap« olvasóinak tetszését, folytatást fog nyerni az új kötetben, mely továbbá alkalmilag könnyen előadható szindarabokat, minden számban kisebb beszélyeket, meséket, költeményeket, ismeret-terjesztő cikkeket közöl, mind ezt művészi rajzok kíséretében. Folytatása lesz az új kötetben a

Büvészet

rovatának is, mely sok érdekes és mulatságos kísérellettel ismerteti meg a kis olvasót. A „Forgó bácsi postája“ minden számban fog ezentul is felvilágosító válaszokat adni a kis olvasók kérdéseire és nyitva lesz

folyvást a „Jó Szív“ rovata is, melynek útján a »Kis Lap« nemes-keblű kis olvasói már annyi szenvedőnek és szükölködőnek sorsán enyhítettek.

Bő alkalmat fog a »Kis Lap« ezentul is nyújtani rá, hogy ügyes, szorgalmas olvasói

értékes jutalmakat

nyerhessenek. A most végződő évben mintegy hatvan jutalom került kiosztásra s jövőre még szaporodni fog a jutalmak száma. Minden héten, a fejtörő rejtvényekkel kapcsolatban, jutalom-könyv kerül ki-sorsolásra. Lesz ismét

nagy pályázat

több kiváló értékű jutalommal, évközben kisebb pályázatok, az év végén a legszorgalmasabb rejtvény-megfejtők jutalmazása. Mint külön kedvezmény ezentul is kéthetenként

színes műmelléklet

fogja a »Kis Lap«-ot kíséreni. Az új kötet első számához pedig minden előfizető részére kedves meglepetésül külön ujévi ajándék lesz mellékelve.

Sorakozzanak tehát Forgó bácsi kis hivei, új társakkal szaporodva, teljes számban a »Kis Lap« zászlaja alá! Régieket, ujakat egyformán szívből köszönt

Forgó bácsi.

Kérjük a »Kis Lap« t. előfizetőit, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb be- küldeni, hogy a lap pontos szétküldése fenn ne akadjon.

A »Kis Lap« előfizetési ára:

Negyedévre	1 frt
Félévre	2 „
Egész évre	4 „

Az előfizetések legezlszerűbben postai utalványon, a »Kis Lap« kiadó-hivatalához (Budapest, IV., Ferencziek tere 3. sz., Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Az Athenaeum kiadásában megjelent
Czélszerű és szép Ajándékművek Karácsonyra.

Kapható minden könyvkereskedésben.

Serdülő fiuk számára.

A Magyar Népköltés Gyöngyei. Gyűjti Benedek Elek. Ara díszes kiáll. 3 frt.

A Magyar Költészet Kincsesháza. A magyar Költészet történelmének ismertetése kapcsán műfajok szerint csoportosította ENDRÓDI SÁNDOR. Nagy 8-ad ret alak, 1508 hasáb. **A leggazdagabb magyar anthologia.** Ara kötve 5 frt.

FLAMMARION. Csillagászati olvasmányok. Erdelkés-tanulmányos dolgozatok. Képekkel. Ara diszkötésben 4 frt.

Az Olympos. Görög-római mythologia. Petiscus nyomán írta GEREZ JOZSEF. Nyolcz fénynyomatu képpel és számos szövegképpel. Ara diszkötésben 3 frt.

VÁMBÉRY ÁRMIN. KÖZÉPÁZSIAI UTAZÁSA, melyet 1863-ban Teheránból a Turkmann sivatagon át a kaspí tenger keleti partján Chivába, Bokharába és Szamarkánba tett és leirt. 9 képpel. Ara diszk. 3 frt.

DALMADY GYÖZÖ. Hazafias költemények. 1856—1894. Ara diszk. 2 frt.

Egy Magyar Diák Élete Mátyás korában. Írta PERENCZ FERENCZ. Történeti elbeszélés, számos korhű képpel. Ara diszkötésben 3 frt 50 kr.

Tholdi Miklós. Regényes korráj Nagy Lajos idejéből. Írta DONÁSZY FERENCZ. Számos képpel. Ara diszk. 3 frt 50 kr.

Buda Hőse. Regényes korráj Budavár visszafoglalása korából. Írta DONÁSZY FERENCZ. Számos képpel. Ara diszk. 4 frt 50 kr.

Tom-Tit. 100 kísérlete és produkeziója 3 köt. Ara 9 frt. Minden kötet ára több mint 100 képpel díszes vaszonkötésben külön-külön 3 frt.

A Rabszolgá Karaván. Rajzok az Afrikai rabszolgá vadászok ellen vívott harcokból. Falkenhors és May nyomán átdolgozta ÁRKÓVY RIKARD. Képekkel. Ara díszes vaszonk. 2 frt 40 kr.

Mitaha-sa a puskaporképu. Elbeszélés Eszak-Amerika nyugati vidékeről. Írta PAJEKEN J. FRIGYES. Ara díszes vaszonkötésben 3 frt.

Kornyáti Békés Gáspár a nagy államférfiu. Történeti elbeszélés. Írta BÖNGERFI JÁNOS. Képekkel. Ara díszes vaszonkötésben 1 frt 50 kr.

Minden korbéli fiatalok részére.

Magyar Mese- és Mondavilág.

Meséli *Benedek Elek*. Öt kötet. Ara kötetenkint több mint 100 képpel, diszkötésben 3 frt.

IMAKÖNYVEK, DISZMŰVEK, IFJUSÁGI IRATOK, MESEK, KÉPES KÖNYVEK stb.

kimerítő díszes árjegyzékét kívánatra ingyen küldi a kiadó: »Athenaeum« Budapest, Ferencziék-tere 3, a hol a művek a pénz előleges beküldésével megrendelhetők gyors és pontos szétküldés mellett.

Serdülő leányok számára.

Fiatal leányok regénytára.

Katalin. Regény fiatal leányok számára. Írta BENEDEK ELEK. Ara diszkötésben 3 frt.

Pipiske. Regény fiatal leányok számára. Írta SZABÓNE NOGÁLL JANKA. Ara diszkötésben 3 frt.

A legkisebb leány. Regény fiatal leányok számára. Írta GAAL MOZES. Ara diszkötésben 3 frt.

Tündérmesék a való életből. Írta AMBROZOVICS MESZLENYI ILONA. Ara kötetenkint 3 frt.

Gyermekek számára.

Robinson Crusoe Élete és Kalandjai. 6 színes képpel. Ara 1 frt 20 kr.

MARRYAT. Derék Ferkó. 6 színes képpel. Ara 1 frt 20 krajczár.

Vilma néni. Regék és mesék. 2 színes képpel. Ara 1 frt 20 krajczár.

KINGSLEY KÁROLY. A Hősök. Görög tündérmesék. 6 könyomatu képpel. Diszkötésben. Ara 2 frt 50 kr.

HOFFMANN FERENCZ. Közkeveltségü ifjusági iratai. 33 kötet. Minden kötet 50 kr.

SCHMID KRISTÓF. Közkeveltségü ifjusági iratai. 20 kötet. Minden kötet ára kötve 70 kr.

GREGUSS. Meséi. Ara 50 kr.

ANDERSEN. Válogatott meséi. 6 színes képpel. Ara 1 frt 20 kr.

HOFFMANN FERENCZ. Tarka könyv. 150 erkölcsi elbeszélés. Ara diszkötésben 2 frt 40 kr.

SCHMID KRISTÓF. Tannenbürgi Róza. 6 színes képpel. Ara 1 frt 20 kr.

SCHMID KRISTÓF. Genovéva. 6 színes képpel. Ara 1 frt 20 kr.

BENEDEK ELEK. Csudaszép Mesék. Remek kiállitatu mesekönyv. Ara nagy alakuképes 5 frt.

Hetedhét országról. Mese gyűjtemény. Írta KEMENCZKY KÁLMAN. Képekkel. Ara diszköt. 2 frt 40 kr.

FORGÓ BÁCSI könyvtára. 16 kötet 12 frt 80 kr. Minden kötet számos képpel kötve 80 kr.

BENEDEKNÉ INDALI ETELKA. JÁNOSKA. Elbeszélések. Képekkel. Ara csinos vaszonk. 1 frt 50 kr.

A mi Gazsánk. Egy gyermek életéből. Írta SZÖLLÖSSY O. Ara 1 frt 60 kr.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Szerk. és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziék-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.